

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydała postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego prowadzonego w sprawie radcy prawnego E. G. o przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (dalej: (...)) oraz art. 6 i art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej: (...)) poprzez działanie sprzeczne z prawem i godnością zawodu polegające na wtargnięciu do lokalu mieszkalnego położonego (...) W. przy ul. (...), zajmowanego przez skarżących, co najmniej w okresie od dnia 06.08.2019 r. do 12.08.2019 r., stosując przy tym ustane groźby w celu wymuszenia opróżnienia, opuszczenia i wydania rzeczonyj nieruchomości.

Postanowienie zostało wydane na skutek skargi W. B. i D. B., która wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych w dniu 22 sierpnia 2019 r. W uzasadnieniu skargi wskazano, że radca prawny E. G. wraz z małżonkiem A. G. nabyli lokal mieszkalny położony (...) W. przy ul. (...) od sprzedających B. G. i T. G. (dotychczasowi właściciele lokalu). W lokalu będącym przedmiotem umowy sprzedaży mieszkają skarżący. W okresie od co najmniej 06.08.2019 r. do 12.08.2019 r. skarżący twierdzą, iż byli nachodzeni przez radcę prawnego E. G. i jej męża oraz obrażani i zastraszeni w celu przymusowego opuszczenia lokalu. Po przeprowadzeniu dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego doszła do przekonania, iż w sprawie nie nastąpiło naruszenie zasad etyki zawodowej przez radcę prawnego i umorzyła postępowanie.

Postanowienie zaskarżyli skarżący domagając się uchylecia postanowienia i szczegółowo opisując wizyty radcy prawnego E. G. i jej męża w lokalu, który zamieszkują. W zażaleniu skarżący zarzucają wulgarne i agresywne zachowanie, a nadto wskazują, iż w ich ocenie nieetyczne jest nazywanie ich przez radcę prawnego E. G. i jej męża „dzikimi lokatorami”, którzy przebywają w lokalu „nielegalnie”. Skarżący są przy tym przekonani o ich uprawnieniu do mieszkania w lokalu. Skarżący zarzucili naruszenie miru domowego i art. 193 KK przez radcę prawnego i jej męża.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje.

Zażalenie skarżących nie zasługiwało na uwzględnienie, co skutkowało utrzymaniem w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela ocenę zachowania radcy prawnego E. G. dokonaną przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego i również nie dopatruje się tutaj cech przewinienia dyscyplinarnego.

Jak słusznie przyjęła Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia, iż radca prawny E. G. dopuściła się naruszenia ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie zarzutami i dowodami przedstawionymi przez zawiadamiających D. B. oraz W. B.. Za przyjętym stanowiskiem przemawia: treści księgi wieczystej (...) (k.36-94); treści zeznań skarżącego D. B. z dnia 06.11.2019 r. (k.99-100); treści zeznań skarżącego W. B. z dnia 06.11.2019 r. (k. 104-106); treści zeznań radcy prawnego E. G. z dnia 09.12.2019 r. (k. 118-121); treść wezwań z dowodami nadania (k. 125-127).

Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika niezbicie, iż lokal mieszkalny przy ul. (...) stanowił własność B. G. i T. G., którzy nabyli go na podstawie umowy sprzedaży z dnia 19 maja 2006 r., Repertorium A numer (...), zawartej przed notariuszem J. T.. Następnie, na podstawie umowy sprzedaży z dnia 2 sierpnia 2019 r., zawartej przed notariuszem U. G. (Repertorium (...)), małżonkowie B. i T. G. sprzedali lokal na rzecz małżonków E. i A. G.. Jak wynika z ustaleń Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, sprzedający ustnie poinformowali informując kupujących o nieuprawnionych lokatorach w tym mieszkaniu. Z księgi wieczystej (...) natomiast wynika jednoznacznie, iż w dacie sprzedaży lokalu obaj skarżący nie posiadali tytułu prawnego do rzeczonyj nieruchomości. W celu uzyskania dostępu do lokalu radca prawny E. G. wraz z mężem udała się do mieszkania w dniu 5 sierpnia 2019 r., lecz mimo okazania dokumentów nie udało jej uzyskać zgody zamieszkującego lokal W. B. na opuszczenie mieszkania i wydanie go właścicielom. Druga wizyta małżonków G. w mieszkaniu miała miejsce w dniu 27 sierpnia 2019 r. Państwo G. weszli do mieszkania przy

pomocy ślusarza, zaś spotkanie odbyło się przy asyście policjanta, który stwierdził, iż radca prawny E. G. i jej mąż mają prawo wejść do swojej nieruchomości, a sytuacja na miejscu nie powodowała szkody po żadnej ze stron. W pismach z dnia 8 sierpnia 2019 r. małżonkowie G. pisemnie wezwali skarżących D. B. oraz W. B. do wydania lokalu, co nie nastąpiło do chwili wydania postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. W takiej sytuacji wszczęcie postępowania mającego na celu opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu należy uznać za uprawnione.

Odnośnie zarzutów skarżących co do wulgarnego i agresywnego zachowania radcy prawnego wobec nich, Sąd uznał, iż zarzuty nie są w żaden sposób udowodnione, a twierdzenia skarżących opierają się wyłącznie na twierdzeniach, iż małżonkowie G. mieli zachowywać się agresywnie bez podania rodzaju, treści, ani też formy rzekomego agresywnego zachowania (np. werbalna, pozawerbalna). Sąd uznał, iż słusznie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ocenił zeznania skarżących, jako niemogące stanowić dowodu stawianego zarzutu, gdyż trudno uznać za wiarygodne wyjaśnienia D. B., że jakkolwiek większość czasu podczas wizyty małżonków G. spędził na balkonie (bo nie do końca wiedział co się dzieje i co się stało), tak jednak precyzyjnie był w stanie przywołać treści rozmowy, choć jak sam również podał, słyszał w zasadzie podniesiony głos w toku rozmowy, nie mogąc dokładnie zacytować jej przebiegu. Natomiast W. B., rozmawiający z nowymi właścicielami mieszkania nie potrafił konkretnie określić na czym miały polegać agresywne zachowania, w szczególności radcy prawnego E. G. (k.99-100; k.104-106). Słuchana radca prawny E. G. zaprzeczyła, jakoby wobec skarżących padały jakiegokolwiek niegrzeczne stwierdzenia, które mogłyby naruszać choćby ich godność osobistą.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny za prawidłowe uznał ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż nie mają znaczenia dla odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego E. G., okoliczności sporu co do tytułu prawnego skarżących do lokalu. Radca prawny nabyła wraz z mężem lokal mieszkalny, do którego według treści księgi wieczystej skarżący nie mają żadnych praw, a zatem uzasadnione było jej żądanie wydania jej lokalu.

Sąd zgadza się ze stanowiskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia godności zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, jak również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Lokal nie był kupiony przez radcę prawnego E. G. w związku z prowadzoną kancelarią radcy prawnego ani w inny sposób powiązany z wykonywaniem zawodu. Mieszkanie zostało kupione przez małżonków G., którzy według stanu prawnego nieruchomości stali się pełnoprawnymi właścicielami mieszkania, a przez to uprawnionymi do żądania jego opróżnienia, opuszczenia i wydania. Zarzucane przez skarżących wulgarnie i agresywne zachowanie radcy prawnego, które miałyby naruszać godność zawodu, nie zostało w toku postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego udowodnione, pomimo przeprowadzenia wszelkich możliwych i koniecznych dowodów. Wobec tego za prawidłowe należy uznać powołanie art. 5 § 2 KPK, zgodnie z którym niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny za właściwe uznaje umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, gdyż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia zarzucanego deliktu dyscyplinarnego.

W świetle powyższego należało utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 12 grudnia 2019 r.

Odnośnie kosztów postępowania, wobec utrzymania w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, Sąd w punkcie II postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP zryczałtowanymi kosztami postępowania obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych (...) W..

Pouczenie:

Na powyższe postanowienie nie przysługuje środek odwoławczy (art. 426 KPK w zw. z art. 465 kpk i art. 74¹ URP).